

РЕШЕНИЕ

№ 2820

гр. София, 17.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 25.01.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **8360** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.220 от Закона за митниците (ЗМ) във вр. с чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 1865 от 03.02.2009г. от “С. Т.” Е. срещу Решение № С-47-0222/25.09.08г. на Началник на Митница – С., с което са определени по Единен административен документ (ЕАД) № 5000/4– 34585/12.05.2006г. за преференции – код 100, ставка на митото 23, 60 % и вземания за мито в размер на 3087 лв. и за ДДС в размер на 3 234 лв. Същото е потвърдено изцяло с Решение №РМ-4417-0367/05.01.2009г. на Директора на РМД – С.. По жалбата е образувано адм. дело № 816 по описа за 2009 г. на Административен съд С.-град (АССГ), I-во отделение, 14-ти състав. С Решение № 33/07.04.09г. по посоченото дело съдът е отменил Решение № С-47-0222/25.09.08г. на Началник на Митница - С.. Решението на АССГ е обжалвано пред Върховния административен съд (ВАС) от дружеството, като по жалбата е образувано адм. дело № 7642 по описа за 2009 г. на ВАС, Първо отделение. С решение № 13649 от 16.11.2009 г., постановено по посоченото дело, съдът е отменил решението на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд. В постановеното от ВАС решение са дадени указания, задължителни за съда при по-нататъшното разглеждане на делото (чл. 224 от АПК вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК). Съгласно чл.226, ал.1 от АПК при новото разглеждане на делото, производството е започнало от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщането му, а именно от установяване точния предмет на обжалване и на фактите от значение за спора, съобразно мотивите на решението на ВАС.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на решение №РМ-4417-0367/05.01.2009г. на директора на РМД – С. поради противоречие с материалноправните норми. Намира, че начисляването на лихвите се явява незаконосъобразно, тъй като не били налице условията на чл.211, ал.1, т.2 от ЗМ. В молба от 07.01.2010г. и в открито съдебно заседание по делото от 25.01.2010г., при новото разглеждане на делото, жалбоподателят изрично уточнява, че **предмета на обжалване** е решението на началника на Митница С. **само в частта за довносяне на законоустановените лихви** от датата на възникване на митническото задължение до датата на усвояване на депозита и прави искане за отмяна на решението в частта относно законоустановените лихви. Жалбоподателя излага следните аргументи по същество - твърди, че: решение № С47 – 0222 от 25.09.2008 г. е издадено след определения в чл. 32, ал. 6 от Протокол № 4 десетмесечен срок; едва с него административният орган е определил, че става въпрос за митническо задължение и от този момент митническото задължение ставало изискуемо; сумата от 3 087 лв., внесена като депозит е била по сметката на А. „М.“ повече от две години и следователно според жалбоподателя начисляването на лихви е незаконосъобразно.

Ответникът – началникът на Митница Столична като правоприемник на Митница С. оспорва жалбата и иска постановяване на решение, с което жалбата бъде оставена без уважение, а решението на началника на Митница С. потвърдено. Събраженията са, че с решение № С47 – 0222 от 25.09.2008 г. на началника на митница С. митническото задължение ставало изискуемо на основание чл.199, ал.1, т.1, вр. с чл.199, ал.3, т.1 от ЗМ. Задължението за лихви е акцесорно, обусловено от изискуемостта и размера на главното задължение, като момента на възникване на главното задължение се определя от самия закон – чл.199, ал.1, т.1 от ЗМ и чл.54, ал.1 от ЗДДС.

Административен съд С. - град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, **приема за установено от фактическа страна следното:**

С ЕАД № 5000/4 – 34585/12.05.2006 г. дружеството – жалбоподател е поставило под митнически режим „редовен внос“ един брой употребяван газокар марка „Самсунг“, модел SF15L, внесен от В. В ЕАД е посочен тарифен номер * и преференциална ставка за мито – 0 %. Заплатен е ДДС в размер на 2 616 лв. Към придружаващите стоката документи е приложена фактура № 27312/24.02.2006г. и сертификат за движение на стоките EUR1, № S6144134/29.04.2006 г., издаден от английските митнически власти, за ползване на тарифна преференция между Европейския съюз и Република Б (преди датата на пълноправното членство в ЕС). Този сертификат е бил изпратен за проверка, по линия на международното сътрудничество. На 30.05.2006 г. дружеството е внесло депозит в размер на 3 705 лв. до получаване на отговор за автентичността на документа. С писмо изх. № РМ 4417 от 16.09.2008 г. директорът на РМД – С. е препратил писмо – отговор от английските митнически власти на началника на Митница – С., в което е посочено, че стоката (газокар) не отговаря на условията за „стока с произход“ и неправилно е бил издаден сертификат EUR1. Последвало е издаване на оспореното Решение № С47 – 0222 от 25.09.2008 г., с което началникът на Митница – С. е приел, че ставката на митото за тарифен номер * е в размер на 23, 60 %, съгласно Митническата тарифа на РБ за 2006 г., а събраният депозит от 3 705 лв. следва да бъде разпределен така: 3 087 лв. мито и 618 лв. ДДС, като бъдат „довнесени „законоустановените лихви, считано от датата възникване на митническото задължение, до датата на усвояване на депозита“. Като краен резултат с диспозитива на

решението са определени следните задължения: мито – 3 087 лв. и ДДС – 3 234 лв. Преди издаването на това решение, с Уведомление № С47 – 0222 от 30.05.2006 г., на основание чл. 206 ЗМ началникът на Митница – С. е определил по цитирания ЕАД задължение за „С. Т.” Е., както следва: мито в размер на 3 087 лв. и ДДС в размер на 618 лв. Уведомлението, видно от направеното върху него отбелязване е било получено от пълномощник на дружеството на 30.05.2006 г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресатът на обжалваното решение, имащ право и интерес от оспорването. Решение № С47 – 0222 от 25.09.2008г. е обжалвано пред горестоящия административен орган – директора на РМД – С., който с Решение № РМ4417 – 0367/05.01.2009 г. е отхвърлил жалбата. Това решение е получено от „С. Т.” Е. на 15.01.2009 г., а жалбата до съда е подадена на 27.01.2009г., т.е. в срока по чл. 149 АПК. Оспорването е редовно и допустимо. Като **процесуално допустима жалбата** до АССГ следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Предвид изрично очертания от жалбоподателя **предмет на оспорване**, на преценка за законосъобразност подлежи частта от решение № С47 – 0222 от 25.09.2008г. на началника на митница С., с която е определено довносяне **на законоустановените лихви** от датата на възникване на митническото задължение до датата на усвояване на депозита. Независимо, че разпореждането относно лихвите чисто структурно не се намира в т.нар. разпоредителна част на административния акт (разположено е след израза „реших”) съдът намира, че в случая е налице решение на митнически орган за събиране на лихви. От съдържанието на акта се извежда разпоредено от митническия орган довносяне на законоустановените лихви на основание чл.211, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗМ за период от възникване на митническото задължение до датата на усвояване на депозита. Това разпореждане за довносяне е включено в административния акт за определяне на главните задължения за митни сборове по ЕАД, съответно определя и акцесорното към тях задължение с посочване на вида на задължението, правното основание, размера (законоустановен) и период на задължението за лихва, с което безспорно се засяга имуществената сфера на адресата и следователно е обжалваем от него акт на митнически орган. Очевидна е волята на административния орган за събиране на лихви съгласно правомощието по чл.211, ал.1 , т.2 от ЗМ. В подкрепа на това е и изложеното в решението при административното обжалване, в което това разпореждане на митническия орган се възприема и определя от горестоящия му орган като законосъобразно.

При преценката **по същество на жалбата и дължимата служебна проверка за законосъобразност** на оспорения административен акт, съобразно очертания предмет на оспорване, **съдът приема следното:**

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, дали е съобразен с целта на закона.

Решение № С47 – 0222 от 25.09.2008 г. на началника на Митница С., е издадено **от компетентен орган** – началника на получаващото митническото учреждение, овластен да упражнява митнически контрол и надзор на оформяния пред него внос с процесната митническа декларация (§ 1, т. 9 от допълнителните разпоредби на ЗМ и във вр. с чл.30 от ППЗМ). **Спазена е и установената форма**, тъй като оспореният писмен акт съдържа реквизите по чл.59, ал. 2, т. 1, 2, 3, 4, 5, 7 и 8 от АПК.

По преценката за **спазване на административнопроизводствените правила** съдът не констатира наличие на тяхно съществено нарушение.

По същество спорът се свежда до това дали е основание за начисляване на лихви във връзка с главницата, представляваща безспорни митнически задължения – ДДС и мито, при положение, че е внесен депозит, откога е дължима лихвата и за какъв период след като новия размер на митническите задължения е определен две години след декларацията.

В случая размерът на главницата - митническите задължения по ЕАД № 5000/4–34585/12.05.2006г., по който размер не се спори, е както следва: мито – 3087 лв. и ДДС 3234 лв. или общо 6 321 лв. Не се спори, а и в обжалваното решение е посочено, че са заплатени и взети под отчет митни сборове 0 лв. и ДДС 2 616 лв., отделно е събран депозит в размер на 3 705 лв. Тоест съдът приема, че **стои въпросът за доплащане на митнически задължения в размер на 3 705 лв.** и съответно дължи ли се, откога и за какъв период законна лихва за тяхното неплащане в срок.

Установява се по делото, че е внесен депозит в размер на 3 705 лв. на 30.05.2006г. С обжалваното решение е разпоредено събраният депозит да бъде разпределен, както следва мито- 3087 лв. и ДДС - 618 лв. Съгласно приложените вносни бележки за плащане от 29.09.2008г. жалбоподателят е превел съответните суми за мито и ДДС съгласно решение № С-47-0222/25.09.2008г. Следователно на 29.09.2008г. с постъпване на сумите от депозита по съответните банкови сметки за плащане на мито и на ДДС митническото задължение – главница е погасено от задълженото лице.

Действително посоченият депозит покрива митническите задължения в частта им на първоначално невнесен размер (3 705 лв.) до пълния им посочен с обжалваното решение окончателен размер 6 3231 лв. на митническото задължение(както бе посочено по горе съдът приема, че при вноса е платен 2 616 лв. ДДС с оглед констатациите в спорното решение). В случая обаче **вносянето на депозит в съответния размер на митническото задължение не е равнозначно и няма ефект на плащане на това задължение.** В този смисъл съдът намира, че възражението на жалбоподателя за недължимост на лихви поради наличието на депозит по сметките на А. „М.“ е неоснователно. Съгласно чл.190 – 191 от ЗМ депозитът в пари е вид обезпечение на митническите задължения, осигуряващо плащането им, но не е плащане по смисъла на чл.208, ал.1 от ЗМ и чл.844 от ППЗМ. По аргумент и от чл.197, ал.1 от ЗМ обезпечението не погасява митническото задължение, а се освобождава, когато митническото задължение се погаси или вече не може да се изпълни. Тоест фактът, че е предоставен депозит и той престоява по съответните сметки не означава, че задължението е погасено. Предоставеното обезпечение не спира и изпълнението на изискуемото митническо задължение, не е налице и отсрочване на задължението.

Относно момента на възникване на митническото задължение и съответно начален момент на лихвата за неплатено митническо задължение становището на съда е следното: Според посочения като правно основание текст на чл. 211, ал. 1, т. 2 от ЗМ, когато размерът на митните сборове не е заплатен в определен срок, митническите органи събират законната лихва върху размера на митните сборове. В този смисъл и чл.1, ал.1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, който указва, че неплатените в сроковете за доброволно плащане, неударжаните или ударжани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Поставя се въпроса за момента, в който възникват

митническите задължения и в хипотеза на последващо декларирането определяне от митническите органи. Неоснователно се явява възражението в жалбата, че митническите задължения на „С. Т.” Е. са възникнали и станали изискуеми от 25.09.2008г., когато е постановено обжалваното решение. В случая задължението за плащането на разликата между събраните и дължимите митнически задължения е възникнало поради това, че стоката е била внесена в страната към определен момент, като е декларирана при ползване на тарифна преференция между ЕС и Република Б въз основа на представен сертификат за движение на стоките, но при проверка на основание чл.84 от ЗМ по линията на международното сътрудничество, се е установило, че приложеният сертификат не може да бъде използван в преференциалната търговия между ЕС и Б. Оттук поради изначално отсъствие на основание за ползване на преференциалния митнически режим се е наложило да се констатира промяна в размера на митото и дължимия ДДС. **Същите обаче са в размера, посочен в обжалваното решение, при възникването им** съгласно чл.199, ал.1, т.1 вр. с ал.3 т.1 от ЗМ – от момента на оформяне на режима внос, **с приемането на митническата декларация** – в случая 12.05.2006г. От момента на осъществяване на вноса за вносителя е възникнало задължението да плати действителния размер на митните сборове. Само установяването на възникващите по силата на закона (чл.199, ал.1, т.1 вр. с ал.3, т.1 от ЗМ) и в нормативноустановен размер (Митническата тарифа) митнически задължения е осъществено по-късно предвид резултатите на последваща проверка на декларираното по чл.84 от ЗМ, което е допустимо от закона. Следва отново да се отбележи, че не се спори от жалбоподателя по въпроса за отсъствие на основания за ползване на преференцията със сертификата за движение и размера на митническите задължения – главница по обжалваното решение.

Тук логически следва въпроса **кой е началният момент на дължимостта на лихвата за митническите задължения**. Споделя се в съдебната практика чрез тълкуването на различни правни норми от ЗМ: чл.199, ал.1, т. 1, вр. с ал.3, т.1, чл.211, ал.1, т.2, чл.203, ал.1 от ЗМ, чл.80, ал.1 и др. от ЗМ, че **лихвата за забава върху митническо задължение при внос се дължи от момента на възникване на задължението**, като този момент се приема, че е оформянето на режим внос и приемане на митническата декларация. Тоест законната лихва за митническо задължение при внос се дължи от деня на приемане на вносната митническа декларация. Що се отнася до задължението за ДДС, то съгласно разпоредбата на чл.60, ал.3 от ЗДДС (отм., действащо право към вноса), когато съгласно Закона за митниците и правилника за неговото прилагане възникне задължение за заплащане на лихви върху митни сборове по митническо задължение, възниква и задължение за заплащане на лихви върху несъбрания данък. Настоящият съд споделя виждането, че **законната лихва и за митническите задължения, както за всеки вид парично задължение, се дължи от изтичане на срока за плащането на задължението до погасяването му**. Съгласно чл.207 от ЗМ митните сборове, за които е извършено уведомяване по чл.206, трябва да бъдат заплатени от длъжника в сроковете определени в правилника. Съгласно чл.839, ал.1, на който се е позовал и митническият орган в извършеното уведомяване по чл.206 от ЗМ, когато лицето не ползва никакво улеснение за плащане, предвидено в чл.209 от закона и в чл.840-843 от правилника, плащането следва да се извърши в срока, който му е определен. В случая видно от уведомление изх.№047-0222/30.05.2006г., връчено на същата дата, митническият орган е уведомил на основание чл.206 от ЗМ „С. Т.” Е., че по ЕАД № 5000/4 – 34585/12.05.2006г. следва да заплати митнически задължения:

ДДС – 618 лв. и мито 3087 лв., като на основание чл.839, ал.1 от ППЗМ е указал, че плащането следва да се извърши в три дневен срок от получаване на настоящото уведомително писмо, посочвайки начините и сметките за плащане. Посочил е и че, писмото следва да се счита като покана за доброволно плащане. Съдът приема, че с посоченото писмо митническият орган е определил срок за плащане съобразно чл.207 от ЗМ вр. с чл.839, ал.1 от ЗМ и длъжника е в забава да изпълни задължението в посочения му размер, считано от изтичане на срока. А законната лихва, която в случая се има предвид лихвата за забава - за невнесените в срок митнически задължения тече след изтичане на срока за изпълнение. Включително и посочената като правно основание разпоредба на чл.211, ал.1 от ЗМ сочи като **предпоставка за събиране на законната лихва** от митническите органи – **незаплащането** на размера на митните сборове **в определения срок**.

Ето защо съдът приема, че определянето на дължима законна лихва върху митническото задължение в размера, посочен в обжалваното решение, е законосъобразно за периода от изтичане на тридневния срок за плащане, определен в уведомление изх.№047-0222/30.05.2006г., до окончателното му погасяването чрез превеждане на депозита по съответните банкови сметки и жалбата като неоснователна следва да се отхвърли в тази част. В частта на определена лихва за периода от приемане вносната митническа декларация на 12.05.2006г. до изтичане на срока за плащане, определен от митническия орган в уведомление изх.№047-0222/30.05.2006г. решението е незаконосъобразно, а жалбата основателна в тази част.

Няма претенции за разноси в това производство, поради което и съдът не се произнася.

С оглед на горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 3 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, 6 -ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на “С. Т.” Е. **решение № С47 – 0222 от 25.09.2008 г.**, издадено от началника на Митница С. **в частта му**, в която определя да бъдат довнесени законоустановените **лихви**, съгласно чл.211, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗМ, считано **от датата на възникване на митническото задължение (12.05.2006г.) до датата на изтичане срока за плащане**, определен от митническия орган **в уведомление изх.№ 047-0222/30.05.2006г.**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на “С. Т.” Е. срещу **решение № С47 – 0222 от 25.09.2008 г.**, издадено от началника на Митница С. **в частта му**, в която се определя да бъдат довнесени законоустановените **лихви**, считано **от датата, следваща датата на изтичане срока за плащане**, даден от митническия орган в уведомление изх.№ 047-0222/30.05.2006г. **до датата на усвояване на депозита.**

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 -дневен срок от съобщението, пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

